

## Arrest

nr. 282 307 van 21 december 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS  
Graanmarkt 17  
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2013 op het Belgische grondgebied verblijven nadat hij in Nederland ongewenst werd verklaard.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 december 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden op 8 december 2022 aan verzoeker betekend.

1.3. Verzoeker werd op 13 december 2022 geïnterpelleerd door de politie van Geel.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 december 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Geel-Laakdal-Meerhout op 13/12/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer:*

*naam: P.(...)*

*voornaam: H.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Suriname*

*In voorkomend geval, alias: /*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten*

*volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Lastens betrokkene werden bovendien reeds verschillende processen-verbaal opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout en de PZ Regio Turnhout wegens:*

- *Schriftvervalsing (PV: TU.21.04.000761/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)*

- *Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L4.000753/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)*

- *Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV :TU.43.L4.007673/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)*

- *Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV: TU.43.L4.005353/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)*

- *Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L1.015379/2018 opgesteld door de PZ Regio Turnhout)*

*Gezien het gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Uit het administratief dossier en het door de PZ Geel-Laakdal-Meerhout afgenomen hoorrecht blijkt dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8§1 van het EVRM: betrokkene woont samen met de Belgische onderdane mevrouw V.(...) R.(...), P.(...) (°(...)), met haar dochters V.(...) R.(...) C.(...) en N.(...), en ze zouden samen een dochter hebben zijnde V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...), geboren te Geel op 18/10/2019. Het feit dat betrokkene samenwoont en het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene diende op 27/08/2019 een huwelijksdossier in bij de gemeente Geel tezamen met mevrouw V.(...) R.(...), P.(...). De gemeente Geel weigerde het huwelijk te acteren op 04/03/2020 na het negatieve advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen afdeling Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame*

verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Op 28/08/2019 diende betrokkene bij de stad Geel een aanvraag tot erkenning in van V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...),. Betrokkene verklaarde de vader te zijn van V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...),. De erkenning werd door de stad Geel geweigerd op datum van 24/04/2020. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Bovenstaande kan niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, er rust geen positieve verplichting op België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat het hoger belang van het kind betreft: hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Idealiter groeien de kinderen op met ouders die hen een stabiele en toereikende leefomgeving en opvoeding bezorgen.

Doordat betrokkene herhaaldelijk de openbare orde schaadt, toont hij niet aan dat hij hierin voor hen kan voorzien, en kan het feit dat hij in het Rijk een dochter zou hebben niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene herhaalde inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Uit de bepalingen van dit tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt immers dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een uitwijzing van betrokkene kan een zekere invloed op het kind hebben, maar gezien de prille leeftijd van de dochter en het feit dat we veronderstellen (deze informatie is niet aanwezig in het administratieve dossier) dat zij net als haar moeder de Belgische nationaliteit heeft, mogen we aannemen dat haar plaats momenteel hier bij haar moeder is. Indien betrokkene dat zou wensen, kan hij trachten nadat ten minste twee derde van het inreisverbod is verlopen, op legale wijze terug te keren en indien gewenst opnieuw of verder een rol spelen in de ontwikkeling van het kind. Ondertussen kan betrokkene met mevrouw V.(...) R.(...) en het kind in contact blijven via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart dat hij 24u op 24 pijn heeft ten gevolge van een mesaanval in 2017. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat hij familieleden heeft in Turnhout, Mol, Ham en Tessenderlo. Zijn vader, moeder, broer en zus zouden in Suriname wonen. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die al dan niet op legale wijze verblijven in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er werd bovendien door betrokkene geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid met de genoemde familieleden.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde  
Lastens betrokkene werden bovendien reeds verschillende processen-verbaal opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout

en de PZ Regio Turnhout wegens:

- Schriftvervalsing (PV: TU.21.04.000761/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
  - Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L4.000753/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
  - Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV :TU.43.L4.007673/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
  - Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV: TU.43.L4.005353/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
  - Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L1.015379/2018 opgesteld door de PZ Regio Turnhout)
- Gezien het gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/12/2022 dat hem betekend werd op 08/12/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Lastens betrokkene werden bovendien reeds verschillende processen-verbaal opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout en de PZ Regio Turnhout wegens:

- Schriftvervalsing (PV: TU.21.04.000761/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
- Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L4.000753/2020 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
- Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV :TU.43.L4.007673/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
- Opzettelijke slagen en / of verwondingen (PV: TU.43.L4.005353/2018 opgesteld door de PZ Geel/Laakdal/Meerhout)
- Bedreiging met bevel of voorwaarde (PV: TU.45.L1.015379/2018 opgesteld door de PZ Regio Turnhout)

Gezien het gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst omdat zijn partner en zijn kind hier is. Zoals hierboven echter uiteengezet, kan dit niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van

het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, er rust geen positieve verplichting op België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij 24u op 24 pijn heeft ten gevolge van een mesaanval in 2017. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/12/2022 dat hem betekend werd op 08/12/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. V.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Geel-Laakdal-Meerhout en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, P.(...), H.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 13/12/2022."

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

## 3. Over de vordering tot schorsing

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar Suriname te worden teruggestuurd.*

*Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.*

*Hij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.*

*Dat verzoeker nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.*

*Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.*

*De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”*

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 december 2022 van zijn vrijheid werd beroofd en diezelfde dag werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas

met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Gezien hij echter vastgehouden is en de tenuitvoerlegging nog steeds imminent is, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het subsidiariteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM. Hoewel de bestreden beslissing samen met verzoeker de vaststelt dat er effectief sprake is van een beschermenswaardige gezinscel onder art. 8 EVRM, wordt verwezen naar enkele ongedateerde PV's die verwijzen naar feiten waar verzoeker vermoedelijk zou in betrokken zijn geweest – maar waar tot op heden geen enkele vorm van veroordeling is uit voor gekomen - als element om de derogatie van het recht op bescherming van zijn gezinsleven toelaatbaar te maken.*

*Het EHRM stelt in zijn vaste rechtspraak: “Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).*

*Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).*

*Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole dan wel bij de bescherming van haar openbare orde.*

*Daarenboven houdt de beslissing op geen enkele manier rekening met het hoger belang van het kind, een grondwettelijke en verdragsrechtelijke verplichting. In haar arrest ‘Jeunesse’ benadrukt het EVRM dat in elke zaak dewelke raakt aan de rechten van het kind, het hoger belang van dit kind steeds de eerste afweging moet zijn.*

*De bestreden stelt dat verzoeker en mevrouw samen één kind hebben. De bestreden beslissing vermoedt dat dit kind de Belgische nationaliteit heeft. Er wordt met andere woorden niet zorgvuldig nagegaan hoe het gezinsleven van verzoeker er werkelijk uitziet. Men doet aannames.*

*Geheel ten onrechte wordt beargumenteerd dat een kind een effectieve en affectieve band kan onderhouden met een ouder die verblijft in een ander deel van de wereld. Alsof digitale media eenvoudig de lijfelijke fysieke aanwezigheid, de praktische zorgen en het samenzijn kunnen vervangen. Alsof gesprekken via apps kunnen volstaan om ‘opgevoed’ te worden. De bestreden beslissing stelt zeer terecht dat het kind uiteraard wel baat heeft bij de fysieke aanwezigheid van zijn ouders.*

*Daarnaast biedt de beslissing echter geen afdoende antwoord op de inbreuk die ontstaat ten aanzien van verzoeker, zijn partner en kinderen. Zij tonen niet aan dat in hoofde van verzoeker een correcte individuele beoordeling van zijn dossier heeft plaatsgevonden. Dit soort onzorgvuldigheden reduceren het werkelijke hoger belang van het kind tot een juridische fictie.*

*Deze kinderen zijn, ingevolge de werksituatie van mevrouw, tot op heden grotendeels opgevoegd en dagdagelijks verzorgd door hun vader. De kinderen zijn zeer jong. Deze situatie is voor hen traumatisch.*

*Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM staat vast.*

*Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit negeert, de situatie niet dieper onderzoekt en slechts enkele PV's aanhaalt ter staving van haar disproportionele inbreuk op dit gezin.*

*De administratie heeft in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker. Dit blijkt uit de beperkte motivatie, alsook uit het feit dat de administratie duidelijk niet op de hoogte is van alle elementen in de zaak. Tevens heeft de administratie op geen enkel moment onderzocht of er zo mogelijk subsidiaire alternatieven bestaan die hoewel minder ingrijpend, even efficiënt zijn om haar doelstelling te bereiken. Dit is een plicht van de staat onder artikel 5 EVRM, vrijheidsberoving is en blijft een middel van 'last resort', wanneer geen andere alternatieven meer voorhanden zijn. Zo zou verzoeker ook bereid geweest zijn om zich ter controle regelmatig te melden bij politie. Er is geen risico op onderduiken, meneer blijft op zijn verblijfsadres met zijn partner en kinderen. DVZ onderzoekt minder ingrijpende mogelijkheden niet. Deze vragen worden niet gesteld – detentie wordt/is de regel en niet, zoals betaamt, de uitzondering.*

*Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij, en diens partner en zeer jonge kinderen, bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk op art. 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod wordt opgelegd. Dit impliceert een jarenlange scheiding tussen ouder en kind. Thans tonen diverse studies aan dat kinderen die opgroeien in afwezigheid van de vaderfiguur, aanzienlijk veel meer kans maken om op latere leeftijd een delinquent gedragspatroon te ontwikkelen<sup>1</sup>.*

*Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds. Het belang van de staat wordt slechts miniem geschonden door het tijdelijk gedogen van verzoeker op het grondgebied, in afwachting van een deugdelijk gevoerd onderzoek naar het subjectief recht van verzoeker tot gezinshereniging.*

*Thans wordt door de administratie het argument openbare orde aangehaald.*

*Daarbij dient eveneens verwezen te worden naar (vaste) rechtspraak van het EHRM waar vooreerst precedent werd gesteld in de zaak Boulif t. Zwitserland – 2001 (Stuk 2). Bij het beoordelen van de verhouding tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven onder artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met volgende criteria:*

- De ernst van de feiten: Verzoeker werd nooit veroordeeld, de P.V.'s zelf worden niet bijgebracht zodat een onderzoek ten gronde naar de ernst van de feiten niet mogelijk is*
- De lengte van het verblijf van verzoeker op het grondgebied. Verzoeker verblijft intussen zes jaar in België, heeft zes jaar dezelfde partner en heeft twee kinderen met deze partner*
- De nationaliteiten en verblijfsstatus van de verschillende gezinsleden. De partner van verzoeker en zijn twee kinderen hebben de Belgische nationaliteit.*
- Het concrete gezinsleven, de lengte van een relatie en de duurtijd van de affectieve banden. Verzoeker is de primaire verzorger van de kinderen;*
- De leeftijd van de kinderen. Verzoeker wijst op de zeer jonge leeftijd van de dochters en de daarbij horende extra kwetsbare positie;*

*\**

*De preambule van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind bepaald als volgt:*

*"The States Parties to the present Convention, ...*

*Convinced that the family, as the fundamental group of society and the natural environment for the growth and well-being of all its members and particularly children, should be afforded the necessary protection and assistance so that it can fully assume its responsibilities within the community,*

*Recognizing that the child, for the full and harmonious development of his or her personality, should grow up in a family environment, in an atmosphere of happiness, love and understanding, ...*

*Have agreed as follows: ...*

*Het artikel 3 van het IVRK bepaald verder:*

*1. In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration.*

*2. States Parties undertake to ensure the child such protection and care as is necessary for his or her well-being, taking into account the rights and duties of his or her parents, legal guardians, or other individuals legally responsible for him or her, and, to this end, shall take all appropriate legislative and administrative measures.*

*3. States Parties shall ensure that the institutions, services and facilities responsible for the care or protection of children shall conform with the standards established by*

competent authorities, particularly in the areas of safety, health, in the number and suitability of their staff, as well as competent supervision.

Artikel 7 bepaalt:

1. The child shall ... have the right from birth... to know and be cared for by his or her parents...

De administratie verwijst ter staving van haar argumentatie naar arrest van het EHRM – Jeunesse t. Nederland: Dit arrest is in hoofdzaak bekend als het principiële arrest wanneer de verhouding tussen immigratiecontrole en het belang van het kind moet worden beoordeeld.

Arrest Jeunesse t. Nederland:

119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant's children and Suriname, a country where they have never been.

Onterecht haalt de administratie aan dat het belang van de kind enkel één van de factoren is die in rekening moet worden genomen. Het belang van het kind is geen absoluut recht, zo wordt gesteld.

Daar mist de administratie de kernvraag.

Het artikel 3 van het IVRK, waarvan zowel door het Hof van Cassatie als door de RvV werd geoordeeld dat het directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, voorziet geen derogatiemechanisme of een 'fair balance' toets. Het artikel, integraal overgenomen in art. 22 bis van de Belgische grondwet, vereist dat de staten bij de beoordelingen die zij met ruime discretionaire marge maken, VOOREERST rekening houden met het hoger belang van het kind en legt bijgevolg een positieve plicht op aan de staat om deugdelijk en zorgvuldig te beslissen wanneer de belangen van het kind geschaad kunnen worden.

Verzoeker brengt terecht aan dat deze oefening in deze situatie niet werd gemaakt.

Verzoeker verwijst naar de parallel tussen zijn situatie en de feitelijke achtergrond van het arrest 'Jeunesse'. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat zowel zijn eigen recht op bescherming van zijn gezinsleven als de rechten van zijn kinderen door de administratie werden geschonden.

Dat de partner van verzoeker er alleen zal voor komen te staan, dat mevrouw zijn hulp nodig heeft bij de dagelijkse zorgen, dat de band tussen ouder en kind hoewel nog niet juridisch maar des te meer via het bezit van staat vaststaat, dat het verder bestaan van hun duurzame gezinscel op deze manier wordt bedreigd.

*Het middel is gegrond."*

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift en naderhand via J-box heeft verzoeker volgende stukken toegevoegd: uitspraken van het EHRM (*Jeunesse* en *Boultif*), meerdere getuigenverklaringen van zijn partner, een kopie van de identiteitskaart van zijn Belgische partner, uittreksels uit de geboorteakten van de kinderen en talrijke foto's van verzoeker, zijn partner en de kinderen (Verzoekschrift, bijlagen 2-6). Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw nog een bijkomende bundel met foto's neer van verzoeker en de kinderen.

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het subsidiariteitsbeginsel. Het subsidiariteitsbeginsel heeft immers betrekking op de verdeling van bevoegdheden tussen verschillende beleidsniveaus die hier niet aan de orde is. Ook in zoverre verzoeker hiermee doelt op het overwegen van meer geschikte alternatieven voor de vrijheidsberoving, is dit middel onderdeel onontvankelijk aangezien de Raad voor dit aspect, zoals hierboven aangegeven, rechtsmacht ontbeert.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden, dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.5. Verzoeker betwist in zijn middel de vaststellingen niet dat hij niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hem in beginsel een bevel diende af te leveren. Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat hij het voorwerp is van meerdere processen-verbaal wegens geweldsmisdrijven waaruit een bedreiging voor de openbare orde spreekt, die het terugkeerbesluit verder schragen.

3.3.6. In zijn middel gaat verzoeker nader in op zijn recht op gezinsleven. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Geel op 4 maart 2020 heeft geweigerd het huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner te voltrekken en op 24 april heeft geweigerd - ondanks een positief advies van de procureur des Konings - de erkenning van het kind van de partner van verzoeker (°18/10/2019), te akteren. Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting verklaren de advocaten van verzoeker dat deze weigeringsbeslissingen werden aangevochten, maar zij leveren hiervan geen begin van bewijs. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 december 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing ging blijkens het administratief dossier gepaard met een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker gaf echter geen gevolg aan het terugkeerbesluit van 6 december 2022 dat hem op 8 december 2022 werd betekend. Op 13 december 2022 werd verzoeker geïnterpelleerd door de politie van Geel en gehoord naar aanleiding van het voornemen hem een gedwongen verwijderingsmaatregel op te leggen. Verzoeker verklaarde toen sinds 2013 in België te verblijven “op zoek naar een betere toekomst”. Verzoeker stelde hier een ‘echtgenote’ en ‘2 kinderen’ te hebben, maar verklaarde niet gehuwd te zijn ‘omdat de gemeente dit niet toelaat’. Verzoeker leverde toen geen verdere bewijzen aan van een daadwerkelijk gezinsleven. Verzoeker verklaarde voorts nog familie te hebben in Turnhout en in Ham, maar deelde tevens mee dat zijn vader, moeder, broer en zus nog in zijn land van herkomst verblijven. Tenslotte verklaarde verzoeker pijn te hebben omwille van een steekincident in 2017.

3.3.8. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

*“(…) Uit het administratief dossier en het door de PZ Geel-Laakdal-Meerhout afgenomen hoorrecht blijkt dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8§1 van het EVRM: betrokkene woont samen met de Belgische onderdane mevrouw V.(...) R.(...), P.(...) (°(...)), met haar dochters V.(...) R.(...) C.(...) en N.(...), en ze zouden samen een dochter hebben zijnde V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...), geboren te Geel op 18/10/2019. Het feit dat betrokkene samenwoont en het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene diende op 27/08/2019 een huwelijksdossier in bij de gemeente Geel tezamen met mevrouw V.(...) R.(...), P.(...). De gemeente Geel weigerde het huwelijk te acteren op 04/03/2020 na het negatieve advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen afdeling Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.*

*Op 28/08/2019 diende betrokkene bij de stad Geel een aanvraag tot erkenning in van V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...). Betrokkene verklaarde de vader te zijn van V.(...) R.(...), N.(...) K.(...) R.(...). De erkenning werd door de stad Geel geweigerd op datum van 24/04/2020. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Bovenstaande kan niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en*

*gezinsleven niet absoluut is. Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, er rust geen positieve verplichting op België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

*Wat het hoger belang van het kind betreft: hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).*

*Idealiter groeien de kinderen op met ouders die hen een stabiele en toereikende leefomgeving en opvoeding bezorgen.*

*Doordat betrokkene herhaaldelijk de openbare orde schaadt, toont hij niet aan dat hij hierin voor hen kan voorzien, en kan het feit dat hij in het Rijk een dochter zou hebben niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene herhaalde inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Uit de bepalingen van dit tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt immers dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.*

*Een uitwijzing van betrokkene kan een zekere invloed op het kind hebben, maar gezien de prille leeftijd van de dochter en het feit dat we veronderstellen (deze informatie is niet aanwezig in het administratieve dossier) dat zij net als haar moeder de Belgische nationaliteit heeft, mogen we aannemen dat haar plaats momenteel hier bij haar moeder is. Indien betrokkene dat zou wensen, kan hij trachten nadat ten minste twee derde van het inreisverbod is verlopen, op legale wijze terug te keren en indien gewenst opnieuw of verder een rol spelen in de ontwikkeling van het kind. Ondertussen kan betrokkene met mevrouw V.(...) R.(...) en het kind in contact blijven via moderne communicatiemiddelen.*

*Betrokkene verklaart dat hij 24u op 24 pijn heeft ten gevolge van een mesaanval in 2017. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Betrokkene verklaart dat hij familieleden heeft in Turnhout, Mol, Ham en Tessenderlo. Zijn vader, moeder, broer en zus zouden in Suriname wonen. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die al dan niet op legale wijze verblijven in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er werd bovendien door betrokkene geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid met de genoemde familieleden.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

3.3.9. De bijkomende stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en naderhand via J-box heeft neergelegd, bevestigen het betoog van de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting dat de uittreksels uit de geboorteakten geen melding maken van verzoeker als vader van de kinderen en enkel de naam van zijn partner vermelden, waardoor er geen juridische afstammingsband kan worden vastgesteld tussen verzoeker en de kinderen van zijn partner.

Anderzijds blijkt uit de aangeleverde stukken en de talrijke foto's dat er wel degelijk sprake lijkt te zijn van een feitelijk gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner en de kinderen, minstens sinds de geboorte van de meisjes in 2019 en 2020. Het bestaan van een feitelijk gezinsleven op basis van de biologische afstammingsband kan bezwaarlijk worden betwist.

3.3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van

de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk bevestigd dat er in hoofde van verzoeker *de facto* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, *Fernandez Martinez v. Spanje*, §147). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Gezinsbanden kunnen niet zonder meer worden verbroken (EHRM 19 september 2000, *Gnahoré v. Frankrijk*, §59). In een gezinsherenigingssituatie, die blijkens de synthesesnota van de verwerende partij *in casu* aan de orde is, hecht het EHRM onder andere een groot belang aan de leeftijd van de kinderen en de graad van afhankelijkheid van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118).

Verzoeker kan niet als een gevestigde vreemdeling worden beschouwd, waardoor er in beginsel geen positieve verplichting rust op de overheid om het door hem in illegaal verblijf ontwikkeld gezinsleven te handhaven of te bevorderen, hoewel het onderscheid tussen de situaties waarin er sprake is van een positieve en/of een negatieve verplichting eerder vaag is (*European Court of Human Rights Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration (Updated on 30 April 2022)*, p. 33). Het is dus weinig dienstig om te bepalen of in onderhavig geval de bestreden verwijderingsmaatregel een inmenging uitmaakt op het recht op gezinsleven van verzoeker, dan wel of dat deze maatregel moet worden bekeken vanuit de vraag of er op de overheid een positieve verplichting rust. In elk geval is het van belang dat de onderscheiden belangen van het individu en de samenleving op deugdelijke wijze tegen elkaar worden afgewogen (zie EHRM 4 december 2012, *Butt t.. Noorwegen*, nr. 47017/09, §78 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

Hierbij dient rekening te worden gehouden met volgende factoren: de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de aard van de gezinsbanden in het gastland, de mate waarin er obstakels bestaan om het gezinsleven elders uit te bouwen en met eventuele bezwaren van openbare orde. Tevens is van belang dat de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat hun verblijfsstatus van bij aanvang een precair karakter had. Indien dit het geval is, zal een verwijdering van een vreemdeling slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM, bijvoorbeeld wanneer het hoger belang van het kind dit vereist (EHRM, 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 44).

3.3.11. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn middel een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling, maar hij brengt geen concrete elementen aan waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Hij maakt evenmin aannemelijk dat met bovenstaande factoren geen rekening zou zijn gehouden. Aangezien verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikt en er bezwaren van openbare orde rijzen, dient een uitzonderlijke toestand aannemelijk te worden gemaakt waarbij het recht op gezinsleven in casu een verwijdering van verzoeker in de weg zou staan.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat artikel 8 van het EVRM zou worden miskend, of dat er sprake is van een onzorgvuldige of onredelijke beoordeling doordat de handhaving van verzoekers precaire gezinsleven

in de beslissing wordt afgewogen tegen de bescherming van de openbare orde. Uit de opgesomde processen-verbaal blijkt immers dat verzoeker herhaaldelijk in verband werd gebracht met gewelddadige feiten zodat de gemachtigde van de staatssecretaris eraan twijfelt of verzoeker *“een stabiele en toereikende leefomgeving en opvoeding (kan) bezorgen”* aan zijn kinderen. In zijn middel betoogt verzoeker dat *“kinderen die opgroeien in afwezigheid van de vaderfiguur, aanzienlijk veel meer kans maken om op latere leeftijd een delinquent gedragspatroon te ontwikkelen”*, terwijl in casu niet wordt aangetoond dat de aanwezigheid van verzoeker deze kans zou verlagen. In zijn middel wijst verzoeker erop dat er nog geen enkele vorm van veroordeling is. De Raad stipt echter aan dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening kan houden met feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Waar verzoeker stelt dat er uitgegaan wordt van vermoedens betreffende de nationaliteit van het kind, merkt de Raad op dat in de beslissing het volgende wordt gesteld: *“(...) gezien de prille leeftijd van de dochter en het feit dat we veronderstellen (deze informatie is niet aanwezig in het administratieve dossier) dat zij net als haar moeder de Belgische nationaliteit heeft, mogen we aannemen dat haar plaats momenteel hier bij haar moeder is.”* Noch het administratief dossier, noch de bijlagen bij het verzoekschrift bevatten officiële gegevens betreffende de nationaliteit van het kind, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de Belgische nationaliteit ‘veronderstelt’. Dit kan geenszins als een loutere aanname worden aanzien. Terloops wijst de Raad erop dat nergens uit de beschikbare gegevens kan worden opgemaakt dat verzoeker beroep zou hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake zijn voorgenomen huwelijk en de erkenning van de kinderen, zoals hij nochtans in zijn middel beweert. De juridische afstammingsband ten aanzien van de kinderen staat tot nader order niet vast. Dit betekent niet dat er geen feitelijk gezinsleven kan bestaan, maar verzoeker verkeert hierdoor momenteel in de onmogelijkheid om uit zijn vaderschap bepaalde rechten (o.a. verblijfsrecht) te putten.

Naar aanleiding van verzoekers kritiek op de band die hij (tijdelijk) vanuit het buitenland met zijn kinderen zou moeten onderhouden, merkt de Raad op dat in de beslissing in de eerste plaats wordt gewezen op het gebrek aan absoluut karakter van ‘het hoger belang’ van het kind. Hoewel verzoeker in zijn middel aan het ‘hoger belang van het kind’ een absoluut karakter lijkt te willen toedichten, is het standpunt van de verwerende partij in overeenstemming met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft en de eerste overweging vormt, heeft het geen absoluut karakter. Het neemt bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen wel een bijzondere plaats in door het feit dat het kind de zwakke partij is in familiale aangelegenheden (zie GwH 13 juli 2017, nr. 95/2017, B.6.1; GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.3.2. en B.6.2.). In de beslissing wordt gewezen op de jonge leeftijd van de kinderen en de aanwezigheid van de moeder, waardoor de impact van de verwijdering van verzoeker eerder beperkt kan blijven. Bovendien wordt aangestipt dat verzoeker *“kan (...) trachten nadat ten minste twee derde van het inreisverbod is verlopen, op legale wijze terug te keren en indien gewenst opnieuw of verder een rol spelen in de ontwikkeling van het kind. Ondertussen kan betrokkene met mevrouw V.(...) R.(...) en het kind in contact blijven via moderne communicatiemiddelen.”* Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met het ‘hoger’ belang van de kinderen.

Verzoeker betoogt thans dat de werksituatie van zijn partner tot gevolg heeft dat hij instaat voor de dagdagelijkse opvoeding. De Raad merkt op dat verzoeker dit niet had meegedeeld ten tijde van zijn gehoor door de politie op 13 december 2022, hoewel hem gevraagd werd *“(o)m welke reden(en) (hij) niet terug(keerde) naar (zijn) herkomstland”*. Hij deelde toen enkel mee dat hij *“een echtgenote en 2 kinderen heeft”*. Er werden geen concrete obstakels aangebracht die een verwijdering zouden compliceren. Ter terechtzitting hamert de aanwezige raadvrouw van verzoeker op het bestaan van een effectief gezinsleven en het bezit van staat van verzoeker als ‘vader’ van de kinderen. Dit wordt in de beslissing nergens betwist. De raadvrouw wijst er *a posteriori* op dat verzoeker eigenlijk de enige opvoeder is en instaat voor de opvang en de dagdagelijkse zorg voor de kinderen als zijn partner uit werken is. De Raad stelt vast dat een en ander ook wordt aangegeven in mailberichten van verzoekers partner die als bijlagen bij het verzoekschrift worden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 2). Deze maken evenwel geen deel uit van het administratieve dossier en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte zou hebben gebracht van zijn specifieke rol in het gezin en de tewerkstellingssituatie van zijn partner vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De aanwezige raadvrouw van verzoeker verwijst ter terechtzitting naar een recent schorsingsarrest van de Raad van 17 december 2022 (RvV 17 december 2022, nr. 282 098), maar zij toont niet aan dat verzoekers situatie kan worden gelijkgesteld met de situatie van de vreemdeling uit het aangehaalde arrest. In het

aangehaalde schorsingsarrest stond het juridische vaderschap vast, terwijl dit in onderhavig geval niet zo is. Bovendien is deze verwijzing weinig dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). In zoverre verzoeker de Raad ertoe wil uitnodigen een nieuwe belangenafweging te maken die ertoe leidt dat zijn huidige illegale verblijfsituatie als (biologische) ‘vader’ van de kinderen wordt gehandhaafd, dient te worden aangestipt dat dit de loutere wettigheidstoetsing te buiten gaat en dat de Raad hiervoor niet bevoegd is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door de belangen van de samenleving, d.i. migratiecontrole en vrijwaring van de openbare orde, te laten primeren op zijn persoonlijke belangen.

3.3.12. Waar verzoeker ingaat op de gevolgen van het inreisverbod (bijlage 13sexies) door zich in zijn middel te beklagen over een ‘jarenlange’ scheiding tussen ouder en kind, wijst de Raad erop dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 6 december 2022 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering en op heden niet blijkt dat tegen deze beslissing rechtsmiddelen (al dan niet met een schorsend karakter) werden aangewend. Een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de gedwongen verwijderingsbeslissing van 13 december 2022 (bijlage 13septies) heeft niet tot gevolg dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) zou komen te vervallen aangezien dit gekoppeld is aan het terugkeerbesluit (bijlage 13) van 6 december 2022.

3.3.13. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel merkt de Raad op dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragssluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het IVRK de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen staat los van de rechtstreekse werking van artikel 3 van het IVRK als dusdanig. Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). Verzoeker kan de schending van deze verdragsbepaling dus niet op dienstige wijze aanvoeren.

3.3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

#### 3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“Om voormelde redenen vraagt de verzoekende partij in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing.*

*Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.*

*Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)*

*De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009).*

*Verzoeker voert middels huidig verzoekschrift concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hij - wanneer de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd - een ernstig nadeel zal ondergaan.*

*Hierboven werd al duidelijk omschreven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de facto betekent dat zijn fysieke relatie met zijn kinderen voor onbeperkte termijn zal worden onderbroken. Men kan niet verwachten dat deze kinderen verzoeker vergezellen naar het land van herkomst, nu ook in het bijzonder de moeder en de kinderen Unieburgers zijn.*

*De overheid schendt niet enkel het recht van verzoeker onder art. 8 EVRM. De overheid schendt het recht van de minderjarige kinderen op de vrijwaring van hun gezinsleven onder art. 8 EVRM. Het recht van die*

*minderjarigen primeert op de marginale inperking die zich manifesteert in hoofde van de administratie. Die belangentoets moet door de zorgvuldig handelende overheid worden gemaakt. Hiermee en samen met de aangetoonde familiale belangen staat het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker vast.”*

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het feit dat de fysieke relatie met zijn kinderen voor onbepaalde tijd zal worden onderbroken. Bij de bespreking van het middel werd de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig geacht, en wordt toegelicht dat de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn kinderen niet opwegen tegen de belangen waardoor dit bezwaarlijk als moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden weerhouden.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

F. TAMBORIJN